

Dom Boży

Obchodzimy dziś rocznicę konsekracji (poświęcenia) naszego kościoła parafialnego. Czym właściwie jest konsekracja i dlaczego co roku wspominamy to wyjątkowe wydarzenie? Rytuał, czyli księga w której znajdują się obrzędy konsekracyjne świątyni, tak nam odpowiada: *Konsekracja, czyli uroczyste poświęcenie kościoła i ołtarza, zalicza się do najważniejszych aktów liturgicznych. Miejsce bowiem, gdzie gromadzi się wspólnota chrześcijańska, aby słuchać Słowa Bożego, zanosić modlitwy błagalne, wielbić Boga, a przede wszystkim sprawować sakramenty i gdzie przechowuje się Najświętszy Sakrament Eucharystii, jest szczególnym obrazem Kościoła, Świątyni Boga, zbudowanej z żywych kamieni.* Zwykle każdy kościół jest konsekrowany tylko jeden raz, jest to więc wydarzenie niezwykle. W Kościele rzymskokatolickim poświęcenie świątyni jest funkcją zarezerwowaną dla księdza biskupa, jako następcy apostołów. Budynek kościoła ma pomagać człowiekowi w kontakcie z Panem Bogiem, dlatego Tradycja i przepisy katolickie jasno określają, co musi znajdować się w świątyni, aby umożliwić tam celebracje liturgiczne i korzystanie z sakramentów świętych. Centrum każdego katolickiego kościoła stanowi ołtarz i tabernakulum. Na ołtarzu sprawowana jest Najświętsza Ofiara czyli Msza Święta. Podczas konsekracji, mocą Chrystusa, chleb

i wino stają się Ciałem i Krwią samego Jezusa. Dochodzi do transsubstancjacji. Nie tylko możemy jako katolicy uczestniczyć w tym największym z cudów wszechświata, ale Bóg pozwala nam również spożywać swoje święte Ciało. Z ołtarzem nieodłącznie związane jest tabernakulum, czyli miejsce, gdzie przechowywany jest Najświętszy Sakrament. Nazwa ta pochodzi od łacińskiego słowa tabernaculum, które oznacza namiot. Jest to nawiązanie do miejsca opisanego dokładnie w Starym Testamencie, Namiotu Spotkania, w którym Izraelici przechowywali Arkę Przymierza. Arka Przymierza była pozłacaną skrzynią, w której znajdowały się tablice z dziesięciorgiem przykazań i stanowiła największą świętość dla Żydów. Do Namiotu Spotkania mogli wejść tylko przywódcy Narodu Wybranego, aby w ten sposób spotkać się z samym Bogiem. Namiot stanowił więc niejako drzwi do innego świata, świata Bożego. Dla nas katolików tabernakulum również jest takimi drzwiami, za którymi kryje się sam Chrystus. Według przepisów liturgicznych na ołtarzu lub w jego sąsiedztwie musi zawsze znajdować się krzyż z pasyjką, czyli wizerunkiem ukrzyżowanego Jezusa. Ma on przypominać wszystkim wiernym, że to właśnie dzięki ofierze krzyżowej zostaliśmy odkupieni i mamy przez to szansę na zbawienie wieczne. Świadomość niezwykłego znaczenia tej ofiary, którą Pan Jezus podjął za nas z miłości, jest tak naprawdę fundamentem do zrozumienia znaczenia wszystkich sakramentów sprawowanych w świątyni. Niezwykle istotnym symbolem są również świece, które pomagają nam zrozumieć, że tylko nasz Stwórca jest prawdziwą światłością, że tylko Bóg może rozprościć otaczające nas mroki grzechu i wskazać nam drogę do nieba. Bardzo czytelnym znakiem jest też ambona, czyli miejsce z którego czytane jest Słowo Boże i głoszona homilia. Jako katolicy karmimy się nie tylko Bożym Ciałem, ale i słowem samego Boga, które pomaga nam podejmować w życiu właściwe decyzje, umacnia nas i poucza. Te wszystkie znaki, symbole i konkretne przedmioty materialne, które obecne są we wszystkich kościołach Katolickich rozsianych po całym świecie mają jeden cel – pomóc nam spotkać się na modlitwie z Bogiem Żywym, który jest prawdziwie obecny w każdej katolickiej

świątyni. Dziękujmy więc Panu za to, że mamy nasz parafialny kościół – Dom Boży. **[ks. Wikary]**